

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἰὼν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα θ-ράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν ὅτ' ἡ γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἰουνίου δεκάτῃ καὶ τρίτῃ,
ὅλ' ἡ πλάσις σφαδάζει καὶ φοίττει.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. — Λαιπὸν ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, καὶ πρὶν νὰ σφίξῃς ἡ ζέ-
δ' νοῦς μας διατάραξιν ἐπαισθητὴν ὑπέστη. [στη

Πολλῶν παντοῖα ρήματα,
πολλὰ παραληρήματα,
μεγάλαι παρακρούσεις.

Θαρρεῖς, υἱὲ τῶν Ἀθηνῶν,
πῶς ἔπεσαν δεινὰ δεινῶν
κι' ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.

Εὐπνῶ μὲ τρόμο ὅτ' ἡ ψυχὴ,
μὲ τρόμο καὶ κοιμοῦμαι,
μιας τέτοιας σάχλας ἐποχῇ
ποτὲ δὲν τὴν θυμοῦμαι.

Ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ δεινοῦ
κι' ἔδω μεγάλο χάλι,
καὶ τοῦτος δὲν θ' ἀφήσῃ νοῦ
σὲ κανενὸς κεφάλι.

Μέσα σὲ τόσαις συμφοραῖς
συνωμοσίαις φοβεραῖς,
καὶ Ροδεσπιέρων στίφῃ
μὲ γυμνωμένα ξίφῃ.

Βλέπω κόσμον λυσσαλέο
καὶ μυστήρια πολλὰ...

Ἔτος χίλια κι' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ τριάντα σὰν ἐπτά,
γενικὴ κουθέντα τώρα τοῦ Βαρώνου τὰ λεπτὰ.

τῶπα καὶ τὸ ξαναλέω
πῶς δὲν εἴμαστε καλὰ.

Περικλέτο, τί θὰ γίνῃ
καὶ σὲ τοῦτο τὸ καμίνι,
ὅπου φλέγει τὸ κεφάλι;

Κι' ἐγὼ τούτους τοὺς καιροὺς
συνωμότας φοβεροὺς
βλέπω ἔμπρός μου σὰν τὸν Ράλλῃ.

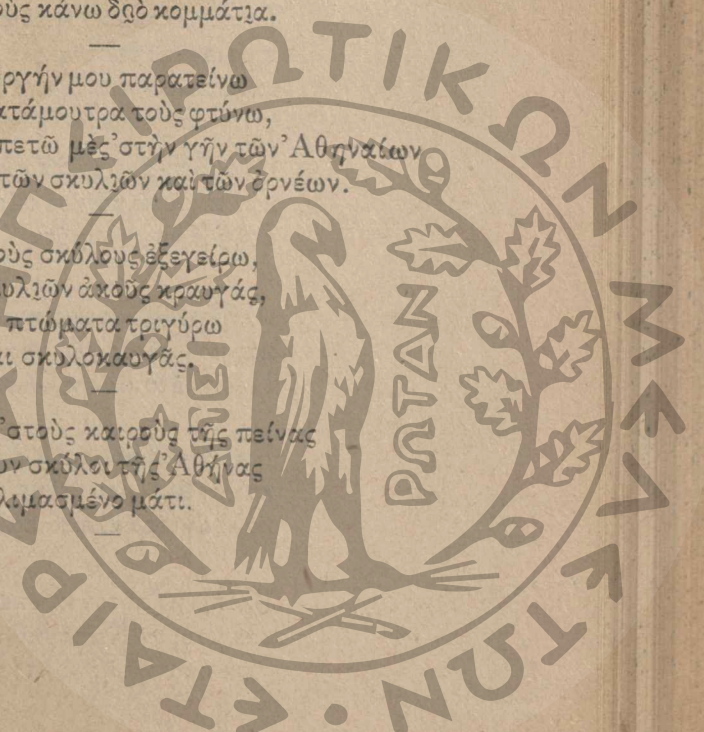
Εἴφῃ σὲ μυρτιάς κλαδί,
καὶ μὲ τρόπον ἀναιδῆ
μὲ κυττάζουν μὲς ὅσ' τὰ μάτια.

Πλὴν μ' ἀκράτητο θυμὸ
κατεπάνω των χυμῶ
καὶ τοὺς κάνω δὴδ κομμάτια.

Τὴν ὀργὴν μου παραταίνω
καὶ κατὰμουτρα τοὺς φτύνω,
καὶ τῆς σάρκεος των πετῶ μὲς ὅτ' ἡ γῆν τῶν Ἀθηναίων
γιὰ νὰ γίνουνε βορὰ τῶν σκυλιῶν καὶ τῶν ὀρνέων.

Καὶ τοὺς σκύλους ἐξεγείρω,
καὶ σκυλιῶν ἀκούς κραυγὰς,
καὶ σὲ πτώματα τοιγύρω
γίνεται σκύλοκαυγὰς.

Μέσα ὅσ' τοὺς καιροὺς τῆς πείνας
τρέχουν σκύλοι τῆς Ἀθήνας
μ' ἓνα λιμασμένο μάτι.

Καί παλεύουν, πατριώτη,
ποιοί να ροκανίσουν πρώτοι
τὸ καλλίτερο κομμάτι.

Κι' ἐγὼ τέρπομαι νὰ βλέπω στὸν σκυλιὸν τὰ στόματα
νέων Ἀριστογείτων κι' Ἀρμοδίων πτώματα.
Πλὴν καθὼς ὁ Δευκαλίων εἶχε σπείρει λίθους τότε
καὶ καθὼς ἀνθρώπων πλῆθος ἐξεφύτρωσ' ἐξ αὐτῶν,
ἔτσι βλέπω νὰ φυτρώνουν κι' ἄλλοι νέοι συνωμῶται
ἀπὸ τὰς σπαιρούσας σάρκας τούτων τῶν συνωμοτῶν.

Μὰ καὶ πάλιν ἐμμανῶς
ρίχνομαι τοῦ καθενὸς
καὶ τοῦ χύνω τ' ἄντερά του.

Καὶ κατόπιν, ἀδελφέ,
λυσσασμένος γιὰ καφὲ
κάθομαι στοῦ Ζαχαράτου.

Καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι τὰ δικά μου πικροκλαίω
καὶ τῶν ἄλλων τὰ μραλά...
τῶπα καὶ τὸ ξαναλέω
πῶς δὲν εἴμαστε καλά.

Ἀπ' αὐτοὺς πῶς θὰ γλυτώσω,
ποῦ μοῦ σφίγγουν τὸν λαιμό;
συνωμῶται κάθε τόσο,
ποῦ δὲν ἔχουν τελειωμό.

Ποῖα φρίκη!... τὸ Παλλάκι
μὲ τὸ δόχρσο μαλλι
τέτοια τρομερὰ λαλεῖ.

Ποῦ τὸ κάθε κεφαλάκι,
Περικλέτο, τὸ σαστίζει,
τὸ τρομάζει, τὸ σκοτίζει.

Τοῦτος ἔκανε κι' ἐμένα
συνωμῶτας ὁλοένα
νὰ κυττάζω μπρὸς καὶ πίσω.

Κι' ὅποιον σήμερ' ἀπαντήσω
κἂν σὲ φῶτα, κἂν σὲ σκότη,
στῇθι, λέω, συνωμότη.

Πλὴν μὲ θράσος μὲ κυττᾷ
καὶ μοῦ κάνει χωράτά,
Περικλέτο μου κυνώπα.

Καὶ κοντά μου τριγυρίζει
καὶ στ' αὐτὶ μου ψιθυρίζει:
καλὲ ἄντρας, καλὲ σῶπα.

Βλέπω κι' αὐτὸν κι' ἐκείνον
σὺν μαῦρον Καπουκίνον
στὰ σκότη τῆς νυκτός.

Κι' ἀκούετ' ἕνας φόφος
καὶ γδοῦπος ὑποκόφως,
τὰ μάλιστα φρικτὸς.

Νάτους... περνοῦν ἐμπρὸς μου
τὰ τέρατα τοῦ κόσμου...
φρυάττω καὶ λυσσῶ.

Ἀρὰς γι' αὐτοὺς ἐκπέμπω,
κι' ὡς εἶδος πασσατέμπο
τῆς σάρκας τῶν μασσῶ.

Ἐξω ντουνιαῖς ρημάζει,
κι' ἐδῶ καθεὶς τρομάζει
μὲ τῆς συνωμοσίαις.

Δόξα πολλή' στὸν τόπον,
ποῦ φαντασιολόγων
τὸν φλέγουν φαντασίαις.

Τὸ Παλλάκι πῆρε δρόμο
καὶ γεννᾷ παντοῦ τὸν τρόμο,
καὶ συνωμοτῶν ἀγρίων
καὶ μεγάλων μυστηρίων
καὶ φρικτῶν ἀνατριχίλα
βόσκει στῆς καρδιάς τὰ φύλλα.

Ποῖα φρίκη, ποῦ καὶ σένα συνωμότη φρικαλέο
σὲ θαρρῶ, κρεμανταλᾷ...
τῶπα καὶ τὸ ξαναλέω
πῶς δὲν εἴμαστε καλά.

Β'.

Π. — Τὰς κεφαλὰς ὁ Φοῖθος καὶ πάλι πυρπολεῖ,
φρικταῖς συνωμοσίαις, καὶ μὲνε Φασουλῇ,
ὅμως καιρὸ γιὰ τέτοια δὲν ἔχω διαθέσιμο
καὶ συμφωνῶ μαζί σου πῶς εἴμαστε γιὰ δέσιμο.

Καίει κάθε κεφαλή,
μὰ κι' ἐγὼ ποῦ λὲς συχνάκις
βλέπω συνωμῶτας πρώτης.

Γιὰ φαντάσου, Φασουλῇ,
τώρα γράφουν κι' ὁ Μπενάκης
πῶς ἐβγήκε συνωμότης.

Φ. — Τεῖναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές;
μὲς στῆς φρίκαις τῆς πολλαῖς,
ποῦ διαβάζομε κι' ἀκούμε, τέτοιο ξαφνικὸ μαντάτο
βεβαιώσου πῶς θὰ φέρῃ τὰ μισὰ μας ἄνω κάτω.

Π. — Λὲν πῶς ἐταράχθ' ἡ πόλις,
ὅταν ἀκουσε, ζευξέκη,
μὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιά.

Ἡ μέλλουσα Βουλὴ
τὰ μάλα παρδαλή.

Πῶς κι' ὁ Δήμαρχος Μανώλης
μηχανογραφίαις πλέκει
φοβεραῖς στὴν Κηφισιά.

Φ. — Ποιὸς τὸ πιστεῖτε κι' αὐτό;
ὁ κουμπάρος, ὅπως ξέρω,
εἶναι πάντα στὰ σωστά του.

Μὰ τί τοῦτα νε γραφτὸ
νὰ τὸν ποῦν καὶ Ροδεσπιέρο
τώρα στὰ γεράματά του.

Τί καιροὶ δαιμονισμένοι!...
κι' ὅς' ὁ Βενιζέλος μένει
στοῦ Μανώλη τὸ κονάκι.

Ποιὸς τὸ ξέρει, λάλον στόμα,
κι' ἂν μηδενιστὴν ἀκόμα
δὲν βαπτίσουν τὸν Μπενάκη.

(Τέτοια κι' οἱ δὲ παραλαλοῦν καὶ κρυφοψιθυρίζουν,
ὅποταν τὸν Βαρῶνο Σέγκι ἐμπρὸς τῶν ἀντικρύζουν).

Οἱ ξυλένζοι φαμφαρόνοι
κι' ὁ Βαρῶνος, ποῦ πληρόνει.

Φ. — Ποιὸς αὐτὸς, ποῦ μᾶς κυττάζει
καὶ προσέχει κι' ἐξετάζει
ὅλα τὰ κινήματά μας
καὶ τὰ διαθήματά μας;

Π. — Μοῦπαν κἄτι συμπολῖται
πῶς Βαρῶνος Σέγκι καλεῖται,
καὶ διάφοροι Βαρῶνοι
λένε πῶς καλοπληρόνει.

Λένε καὶ γι' αὐτὸν πολλὰ,
κι' ὅποιος ἔχει φτώχειας πόνον
καὶ χρειάζεται φιλὰ
καταφεύγει στὸν Βαρῶνο.

Στὴ Μεγάλῃ Βρετανία,
καθὼς λένε, κατοικεῖ,
πάει καὶ σὲ καφενεῖα,
τρέχει κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Γίνονται πολλαῖς κουδένταις καὶ γιὰ τοῦτον ὕψτα μέρα,
φαίνεται πῶς ἔχει πόρους,
κι' ἦλθε λένε κι' ἐδῶ πέρα
καὶ ζῇ πατρίδε μπόρους.

Καὶ γιὰ τοῦτον λένε, βῶδι,
πράγματα μυστηριώδη,
ποῦ σάλευει κάθε νοῦς.

Ἀπ' ἐδῶ καὶ τόσους μῆνας
κατοικεῖ μὲς τὰς Ἀθήνας,
καὶ ψαρεύει Γερμανούς.

Εἶναι Γερμανὸς Βαρῶνος
ἐργαζόμενος ἐμφρόνως
μὲ πολὺ συλλογισμό.

Κι' ὁ παρὰς εἶν' ἓνα πρᾶμμα,
ποῦ φυγὴ καὶ νοῦς συνάμα
μπαίνουνε σὲ πειρασμό.

Ἕνας κι' ἄλλος φαφλατὰς
διαδίδει κατ' αὐτάς
πῶς αὐτὸς ὁ Σέγκ θὰ δράσῃ,
θὰ πουλήσῃ, θ' ἀγοράσῃ
καὶ κυρίους Βουλευτάς.

Φ. — Κύτταξέ τον πῶς μᾶς βλέπει καὶ τοὺς δὴδ προσε-
πῶς θὰ συνεννοηθοῦμε; [κτικὰ...
πῶς χωρὶς Γερμανικὰ
μὲ τὸν Σέγκ θὰ γνωρισθοῦμε;

Π. — Μοναχὰ τὸ ντονερδέτερ ἐγὼ ξέρω, Φασουλῇ.

Φ. — Κι' ἐγὼ τοῦτο μόνο ξέρω... πλὴν ὁ Σέγκ μᾶς προσ-
[καλεῖ.

Π. — Κύττα πῶς φουσκόν' ἡ τσέπη
τοῦ πλουσίου τσελεπή...

Φ. — Ὁ Βαρῶνος, ποῦ μᾶς βλέπει,
κάτι θάχῃ νὰ μᾶς' πῇ.

Π. — Γεῖα χαρὰ' στοὺς φουκαράδες,
ὅπου ζοῦν αὐτὸν τὸν χρόνο...
σὰν χρειάζονται παράδες
θὰ πηγαίνουν' στὸν Βαρῶνο.

Φ. — Τέτοιος εἶναι μὲ δὴδ λόγια
ὁ Βαρῶνος, παπαρδέλα...
Καλὲ τοῦτος εἶναι, τζόγια,
καλὲ τοῦτος εἶναι τρέλλα.

Π. — Τὰ πάντ' ἄς θυσιάσωμε
γιὰ τοῦτον, ποῦχαι μέλι...

Φ. — Λοιπὸν ἄς πλησιάσωμε
νὰ' δοῦμε τί μᾶς θέλει.

Π. — Μὲ σκανδαλίζουν τὰ λιανὰ,
ξυλένις Λαζαρόνο...

Φ. — Ὅπισω μου σ' ἔχω Σατανᾶ
μὲ τοῦτον τὸν Βαρῶνο.

Π. — Θὰ κάνωμε μ' αὐτὸν δουλειαίς,
τῶν Ἀθηνῶν Βαρῶνε...

Φ. — Κι' ἡ πεινασμέναις μας κοιλιαίς
πρέπει νὰ ξενοτρῶνε.

Π. — Μόν' ὁ παρὰς μοῦ φαίνεται
ὅτι δὲν εἶναι πλάνη...

Φ. — Γιὰ τοῦτον ἐξυφαίνεται
κάθε τῆς γῆς πλεκτάνη.

(Τέτοια' μιλῶν οἱ δὴδ κλεινοὶ
καὶ πάνε' στὸν Βαρῶνο,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν προσφωνεῖ
μὲ θάρρος καὶ μὲ τόνο).

Φ. — Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ μὲ τὸν νοῦ ποῦ τρε-
ποῖς ἐδῶ πέρα σ' ἔστειλε παράδες νὰ μᾶς βρέχῃς; [χεῖς

Γιατὶ κι' ἐχθροὶ καὶ φίλοι σου
χαμόγελο' στὰ χεῖλη σου
κυττάζουν νὰ χαράξῃ;

Κι' ἀνοίγεις τὸ κεμέρι σου
καὶ φαίνεται τὸ χέρι σου
σὰν μάρκα νὰ μοιράζῃ;

Γιατὶ μὲ σὲ τυρβάζομε;
γιατὶ' στὸ μέτωπό σου
γραμμένο δὲν διαβάζομε
τὸν μυστικὸ σκοπὸ σου;

Γιατὶ, Βαρῶνε Γερμανέ,
μὲ ζήλο καὶ παροξυσμὸ
δείχνεις σὲ κάθε κουνενὲ
μεγάλο φιλελληνισμό;

Λὲν πῶς πολὺ μᾶς ἀγαπᾷς,
καὶ μὲ φιλέλληνο ροπάς
τῶστρωσες ἐδῶ πέρα
στῶν φώτων τὴν μητέρα.

Ἦλθανε χρόνια δίσσεκτα, καὶ μὴ μὲγάλῃ πείνα
ἀπροσδοκῆτως ἔπεσε παντοῦ καὶ' στὴν Ἀθήνα,
ὅπόταν αἶμα καὶ φωτιὰ ξερνῶντας μὴν ἡμέρα
κάποιο πουλὶ σὰν κόρακας ἐρρέκαξ' ἐδῶ πέρα!

Παῖδες Ἑλλήνων, τρέξετε' στὸν Σέγκ τὸν χρυσοφόρο...
μεγάλος φιλελληνισμός,
κι' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός
μὲ ξένο μπάρμπα-ντόρο.

Τοῦ φοδεροῦ διαλαλητὴ πέφτει' στὴ γῆ, στὸ κύμα,
τὸ χρυσοφόρο μήνυμα, καὶ τότε παραχρῆμα
κατήγτησες δημοφιλῆς' στὰ στόματα τοῦ κόσμου,
ὅπου κι' ἐγὼ' ξεφώνιζα μπάρμπα, κι' ἐμένα δὸς μου.

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος;... τιμῆς μεγάλης χρόνοι,
ὅπου καμψὸς ἡμεδαποὶ κι' ἄλλοδαποὶ Βαρῶνοι
θαρρῶν πῶς μ' ἀπερίγραπτη κι' ἐμεῖς ἀδιάντροπιὰ
μποροῦμε νὰ πουλήσωμε Πατρίδα κι' ἀνθρωπιὰ.

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος, ἀγαπητὲ Βαρῶνε;
ἀλλ' ὅμως μάθε κι' οἱ Ρωμηοὶ πῶς ἄχυρα δὲν τρῶνε,
κι' ἂν τώρα φαίνονται φρενῶν πτωχεῖαν ὑποστάντες,
πλὴν διὰ στόματος ἐμοῦ σοῦ λένε: καλὲ ἄντες.